

Vier, drie, twee,
één, nul

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Kristof Devos

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Eenoog

Tine Mortier

Hittegolf

Het is al dagen heel erg warm in het dorp. Een hittegolf, zeggen ze in het nieuws. Het zijn dagen van 30 graden en meer. 's Nachts koelt het bijna niet af. De hitte hangt als een slappe vod over het dorp.

Liam baalt. Normaal is hij gek op de zomervakantie. Wekenlang niet naar school en lekker doen waar je zin in hebt. Spelen op het pleintje om de hoek, tot het donker wordt. Voetballen op straat omdat er bijna geen verkeer is. Of gewoon met vrienden rondhangen in de buurt.

Maar dit jaar is het anders. Dit jaar heeft Liam nergens zin in. Het is te warm en hij zweet zich kapot. Bovendien is bijna iedereen op reis. Naar het buitenland, naar zee of naar een pretpark. Iedereen behalve hij en Omar, die een paar huizen verderop woont.

Liams moeder heeft een zwembad op de koer achter het huis gezet. Zo een badje voor kleuters, dat je kunt opblazen.

Liam vindt er niets aan. ‘Kunnen we geen uitstap maken?’ zeurt hij. ‘Naar de Ardennen of zo? Daar is het vast minder warm. Of gewoon eens naar de film?’

Zijn moeder wil er niets van horen. ‘Denk jij dat ik zoveel geld heb? Alles is op,’ zegt ze. ‘Mijn laatste spaargeld zit in dat zwembad. Dus je zult het daarmee moeten doen.’

Er is geen schaduw op de koer, en zelfs het water in het zwembadje is veel te warm. Het lijkt wel een lauw bad. Als je erin ligt, weet je niet zeker of je nat bent van het water of van je zweet. En dan zitten Liams zusjes en broertje er ook nog in. Met hun snotneuzen en vuile voeten. Bah! Vergeet het maar. Dan gaat hij liever bij Omar langs. Die kan ook nergens anders heen.

Liam en Omar wandelen samen naar de grote vijver aan de rand van het park. De zon brandt op hun hoofd en in hun nek. Ze rennen van de ene plek schaduw naar de andere, tot ze er zijn. Het water ziet er heerlijk koel uit. Ze hebben heel veel zin om erin te springen. Maar dat mag niet. ‘Verboden te zwemmen,’ staat op een groot bord naast de vijver.

En er staat ook nog: ‘Verboden te vissen zonder

vergunning’, ‘Verboden te barbecueën’ en
‘Verboden de eenden te voederen.’

‘Kijk. Alles is hier verboden,’ lacht Omar.
Liam vindt het niet grappig. ‘Lach maar,’ zegt hij
zuur. ‘Maar het is wel zo. Alles is verboden. Ik
verveel me te pletter.’

Omar gaat zitten in het gras en schopt zijn
schoenen uit. Daarna gaat hij languit liggen op
zijn rug. Hij stopt een kauwgom in zijn mond,
geeft er ook één aan Liam en doet zijn ogen
dicht.

‘Het is zo erg nog niet,’ zegt Omar. ‘We moeten
niet naar school. Geen huiswerk maken. En geen
straf schrijven.’

Dat is waar, denkt Liam. En toch. Hij wil meer.
Een beetje actie. Een beetje avontuur. Er moet
toch iets te beleven zijn. Zelfs hier, zelfs in dit
saaie dorp, tijdens deze veel te warme zomer.
En dan heeft hij een idee.

‘Waarom gaan we niet varen?’ vraagt hij.

‘Varen? En hoe doen we dat? Heb jij de lotto
gewonnen en stiekem een boot gekocht?’ Omar
lacht luid.

‘Doe niet zo stom,’ zegt Liam. ‘Natuurlijk
niet. Maar ik weet wel een boot die we kunnen
gebruiken.’

‘Echt?’ Omar gaat meteen rechtop zitten.

‘Ja, echt,’ zegt Liam.

‘Wil iemand ons zijn boot lenen dan?’

‘Niet echt .... Maar die boot ligt daar gewoon, in de verste hoek van de vijver. Vlak bij die grote witte villa. Niemand komt daar ooit. En geen mens gebruikt de boot.’

Omar zucht. ‘Ik weet het niet, hoor. Straks komt de eigenaar langs, net wanneer we in de boot stappen. En dan zitten we mooi in de problemen. Dan bellen ze naar mijn moeder en die zal er niet om kunnen lachen. Dan mag ik de rest van de vakantie klusjes doen.’

‘Doe niet zo flauw,’ zegt Liam. ‘Er gebeurt helemaal niets. De man van de boot is op reis. Het is de baas van de fabriek waar mijn vader werkt. Hij zit de hele maand op een eiland aan de andere kant van de wereld. Te niksen onder een palmboom of zo. Niemand die het merkt als we die boot lenen.’

Omar twijfelt. ‘Ben je zeker?’

‘Uhu,’ knikt Liam overtuigd. ‘Heel zeker. Mijn vader heeft het zelf gezegd. De baas komt pas over 3 weken terug.’

Omar denkt heel even na. ‘Oké dan,’ zegt hij.

‘We gaan deze namiddag. En weet je wat? Ik

breng de vishengel van mijn broer mee. Dan kunnen we vissen.'

'Top! En de eenden voederen en zwemmen,' lacht Liam. 'En achteraf een barbecue met vis. Alles wat verboden is. Wat een avontuur!'

Op het water

Enkele uren later staan Liam en Omar aan de rand van de vijver. Ze maken hun fiets vast aan een boom. Vlak voor hen ligt de boot in het water. Hij is van groen plastic. Er liggen takken in, en rotte bladeren.

'Die is het hele jaar nog niet gebruikt,' zegt Liam. 'Dat zie je zo.'

'Zullen we dan maar?'

Voorzichtig stappen ze in de boot. Even wiebelt hij hevig heen en weer, alsof hij elk moment kan omslaan. Maar dan vinden Liam en Omar hun evenwicht en gaan ze zitten. Met de roeispaan duwen ze zich af van de oever. Niet te ver, zodat ze onder de takken van de bomen blijven. In de schaduw en uit het zicht.

In de boot ligt een tas. Daarin zit de vishengel van Omars broer. Liam heeft er geen idee van hoe je moet vissen, maar Omar lijkt te weten wat hij doet. Hij heeft het zijn broer al vaak zien doen.

Hij haalt de hengel uit de tas en schroeft hem in elkaar. Het is een glanzend zwarte stok van meer dan twee meter lang. Dan pakt hij nog iets uit de tas. Het ding heeft felle kleuren. Omar maakt het vast aan de haak.

‘Wat is dat?’ vraagt Liam nieuwsgierig.

‘De spinner,’ zegt Omar. ‘Daar komt de snoek op af.’

‘De wát?’ Liam begrijpt het niet. ‘Ik dacht dat je een worm aan de haak moest doen.’

‘Dat kan ook,’ zegt Omar. ‘Maar volgens mijn broer werkt het veel beter met dit ding.’

‘En kunnen we hiermee echt een snoek vangen?’

Omar knikt. ‘De grootste snoek van de hele vijver! En dan maken we hem vanavond klaar op de barbecue en eten we hem op.’

Dat klinkt goed, vindt Liam. Hij vindt vis heel lekker. ‘Vindt je broer het goed dat we zijn hengel gebruiken?’ vraagt hij.

Omar haalt zijn schouders op. ‘Mijn broer was er niet deze ochtend. En wanneer hij vanavond terugkomt, zijn wij alweer thuis.’

Ondertussen is de hengel klaar. Omar zwaait het ding heen en weer tot de dobber op de juiste plek in het water ligt.

De jongens hebben de tijd van hun leven. Dit

hadden ze weken geleden al moeten doen! Af en toe varen ze wat heen en weer. Ze halen de blaadjes en de takjes uit de boot en gooien ze in het water. Ze genieten volop van de koele wind die over de vijver blaast.

Plots voelt Omar een harde ruk aan de hengel. 'Ik heb beet, Liam,' roept hij. 'Help trekken! Volgens mij is het een enorme vis!'

Samen trekken ze de hengel uit het water. Aan de haak hangt een pracht van een snoek. Reusachtig groot en met een bek vol scherpe tanden. Ze trekken en zwoegen om de vis in de boot te krijgen.

De snoek

Er is een probleem. Omar en Liam zien het zodra de vis in de boot ligt. De haak zit niet in de bek van de snoek, maar door zijn oog. Er komt bloed uit en de vis spartelt wild heen en weer in de boot. Hij hapt als een dolle in het rond. Het is vreselijk.

'Wat nu?' vraagt Liam.

'Die haak moet eruit,' zegt Omar. 'En dan gooien we hem terug.'

'Teruggooien? Waarom? Ik dacht dat we vis zouden eten vanavond!'

‘Kijk naar die snoek,’ roept Omar. ‘Hij bijt zo je vinger eraf. Die neem ik niet mee op de fiets naar huis!’

‘Oké dan, waar wacht je op?’ schreeuwt Liam.

‘Maak hem los!’

‘Ik? Waarom ik? Kan jij het niet doen?’

Liam wordt nu heel boos. Het is altijd hetzelfde met Omar. Een grote mond opzetten, dat kan hij wel.

‘Jij hebt de hengel meegebracht, man! En jij hebt dat beest opgevist!’

Omar haalt zijn schouders op. ‘Net daarom. Jij kan toch ook wat doen?’

Liam weet niet wat hij hoort. Hij wordt steeds bozer. Ondertussen zit de vis nog steeds vast aan de haak. Hij spartelt wild en probeert in hun enkels te bijten. Overal zit bloed.

Liam kan het niet meer aanzien.

Hij haalt diep adem, springt op de vis af en knelt hem onder zijn rechterarm. Met zijn linkerhand probeert hij de haak uit het oog van de vis te halen. Dat is niet simpel, want het beest is erg groot en beweegt heel wild. Liam moet zien dat de vis niet in zijn vingers hapt! Maar wanneer hij de haak uit het oog haalt, wordt de snoek weer rustig. Liam bekijkt de kop van de vis. Met dat oog

komt het niet meer goed. Dat ziet hij zo. Hij gooit de snoek terug in het water.

‘Goed gedaan,’ lacht Omar. ‘Alleen jammer dat je helemaal onder de schubben en het bloed zit. Bekijk jezelf eens. Wat een smeerboel!’

Het wordt rood voor Liams ogen. Zo kwaad is hij. Hij geeft Omar een duw. Niet zomaar een klein duwtje, maar keihard.

Omar verliest zijn evenwicht en valt in het water. ‘Aaaaaah!’ roept hij. Hij is in paniek en slaat wild om zich heen. Het lijkt wel alsof hij niet meer weet hoe hij moet zwemmen. Keer op keer gaat Omar kopje onder. ‘Help mij eruit! Die vis zwemt hier vast nog! Straks valt hij aan!’

Heel even blijft Liam staan. Het duurt maar een tel, maar het lijkt erg lang. Dan pakt hij de roeispaan en steekt die in het water. Omar grijpt zich vast en Liam trekt zijn vriend naar de boot toe.

Even later liggen de twee jongens op de vloer van de boot. Ze hijgen van de inspanning. Omar is helemaal nat en er komt water uit zijn mond en zijn neus. Hij voelt aan zijn armen en benen, om te zien of de vis hem niet gebeten heeft.

Dan kijken ze elkaar aan en lachen ze erg luid. ‘Je ziet er netjes uit,’ zegt Liam.

Omar grijnst. ‘Niet erger dan jij,’ zegt hij en hij wijst naar het vuile T-shirt van Liam. Daarna zucht hij. ‘Sorry. Ik had je moeten helpen met de vis. En je niet uitlachen.’

Liam knikt. ‘Niet erg. Ik had je geen duw moeten geven.’

‘Laten we teruggaan,’ zegt Omar. ‘Maar spoel eerst je T-shirt uit. Anders krijg je problemen met je ma.’

Even later staan ze veilig op de oever. Omar plukt stukjes waterplant uit zijn krullen.

De boot ligt op precies dezelfde plek waar ze een uur geleden instapten. Hij ziet er net zo uit als toen, maar met iets minder bladeren en hier en daar een veeg bloed op de bodem.

Terwijl ze hun fiets losmaken, ziet Omar plots iets in het water. Hij geeft Liam een por. ‘Liam! Zie je dat?’

Daar, net aan het oppervlak van het donkere water, is de snoek. Hij houdt zijn ene, goede oog wijd open en kijkt de jongens aan. Traag zwemt hij heen en weer, terwijl hij strak naar hen staart. De jongens voelen een koude rilling over hun rug lopen.

‘Wat is er mis met die vis, Liam? Het lijkt wel alsof hij ons in de gaten houdt,’ fluistert Omar.

Liam slikt. 'Ik weet het niet. Maar ik denk dat we beter naar huis gaan.'

Als de bliksem springen ze op hun fiets en gaan er snel vandoor.

Het monster

De zomer loopt op zijn einde.

Liam en Omar brengen hun dagen door in de straat en soms op het pleintje. In het park en bij de vijver komen ze niet meer. Ook niet wanneer er een nieuwe hittegolf is en er niets anders te doen is. Ze zijn niet bang, hoor, zeggen ze. Ze hebben er gewoon geen zin meer in.

Stilaan komen ook de andere kinderen terug van vakantie. Zij hangen wel rond bij de vijver.

Na een tijdje vertellen de kinderen vreemde verhalen. Dat er een monster in het water woont, zeggen ze. Een enorme snoek, met een bek vol tanden, zo scherp als een mes. En hij heeft maar één oog. Ze hebben hem gezien, echt waar. Eén jongen raakte bijna een teen kwijt toen hij zijn voeten in het water wilde steken.

Niemand weet waar de snoek vandaan komt. Maar het is een vreselijk beest. En het lijkt wel alsof hij op zoek is naar iemand.